

Sygn. akt VI Gz 172/15

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus-Rząsa (spr.)

Sędziowie: SO Barbara Frankowska

SO Renata Bober

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Kamuda

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku: (...) Sp. z o. o. w R.

z udziałem dłużnika : (...) Sp. z o. o. w R.

o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie Wydziału V Gospodarczego Sekcji ds. Upadłościowych i Naprawczych z dnia 19 grudnia 2014 r., sygn. akt V GU 57/14

postanawia: odrzucić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Rzeszowie Wydział V Gospodarczy – Sekcja ds. Upadłościowych i Naprawczych stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Tarnowie V Wydziału Gospodarczego.

Z wnioskiem o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika (...) Sp. z o. o. w R. wystąpił wierzyciel (...) Sp. z o. o. w R. .

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że dłużnik posiada dwa oddziały – jeden w R. a drugi w T.. Podstawową działalnością operacyjną dłużnika jest kupno i sprzedaż nieruchomości na własny rachunek. Całość majątku dłużnika w postaci nieruchomości gruntowej znajduje się przy ul. (...) w T.. Dłużnik na tych właśnie nieruchomościach planował realizację inwestycji pod nazwą P. Handlowy w(...)oraz Galerię (...)

Stosownie do art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (tekst jedn. Dz.U. z 2012r. poz. 1112 z póź. zm.) do rozpoznania spraw o ogłoszenie upadłości właściwy jest sąd upadłościowy, właściwy dla zakładu głównego przedsiębiorstwa dłużnika. 2. Jeżeli dłużnik ma zakłady w obszarach właściwości różnych sądów i trudno ustalić, który z nich jest zakładem głównym , właściwy jest każdy z tych sądów.

Mając na uwadze powyższy przepis Sąd Rejonowy uznał, że zakład główny przedsiębiorstwa dłużnika znajduje się w T. albowiem podstawowy profil działalności spółki realizowany jest na terenie T.. W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 200 § 1 kpc w związku z art. 35 p.u.n. i w zw. z art. 19 ust. 1 p.u.n. przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Tarnowie.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył dłużnik.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił niewłaściwe zastosowanie art. 19 ust. 1 p.u.n. poprzez jego błędną interpretację na gruncie przedmiotowej sprawy, w wyniku przyjęcia przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie, że zakład główny przedsiębiorstwa dłużnika znajduje się w T..

Mając na uwadze powyższe zarzuty dłużnik wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do prowadzenia przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie V Wydział Gospodarczy Sekcja ds. Upadłościowych i Naprawczych.

W zażaleniu dłużnik przyznał, że spółka (...) powstała jako spółka celowa dla realizacji inwestycji budowlanej w postaci Centrum (...) w T.. Jednakże na nieruchomościach nabytych przez dłużnika nie jest prowadzona żadna działalność, stanowią one nieużytki rolne. Dłużnik zarzucił, że podstawową działalnością spółki było nie tylko nabycie nieruchomości w T. ale przede wszystkim zrealizowanie w/w inwestycji. Zdaniem dłużnika, mając na uwadze pojęcie przedsiębiorstwa w znaczeniu przedmiotowo – funkcjonalnym, nie należy identyfikować zakładu głównego tylko z majątkiem dłużnika w postaci nieruchomości znajdujących się w T. ale z jego sformalizowaną strukturą w postaci oddziałów. Przy czym jeden oddział znajduje się w R. ul. (...), natomiast drugi zlokalizowany jest w miejscowości N. ul. (...). Jednakże za główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika należy rozumieć miejsce, w którym dłużnik lub upoważnione przez niego osoby zarządzają jego działalnością, działają w jego imieniu. Takim miejscem na gruncie przedmiotowej sprawy jest oddział dłużnika znajdujący się w R.. Ponadto dłużnik powołał pogląd A. J. zawarty w Komentarzu do art. 19 p.u.n. z którego wynika, że w przypadku istnienia kilku zakładów w ramach przedsiębiorstwa dłużnika, położonych w obszarach własności różnych sądów, w przypadku gdy żadnemu z zakładów nie można jednoznacznie przypisać wiodącej roli, wybór sądu, do którego składa się wniosek o ogłoszeniu upadłości należy do osoby legitymowanej do złożenia wniosku o ogłoszeniu upadłości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika nie może być uwzględnione z podanych niżej przyczyn.

Jak wynika z cytowanego wyżej art. 19 właściwość sądu upadłościowego została uregulowana w ustawie z dnia 28 lutego 2003r. Prawo upadłościowe i naprawcze.

Stosownie do art. 33 ust. 1 p.u.n. zażalenie przysługuje na postanowienie sądu kończące postępowanie oraz w przypadkach określonych w ustawie.

Z kolei w art. 35 p.u.n. wskazano, że w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości stosuje się odpowiednio przepisy księgi pierwszej części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego, z wyjątkiem przepisów o zawieszeniu postępowania.

Cytowany wyżej przepis art. 35 p.u.n. odsyła do odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu postępowania cywilnego w procesie tylko w sprawach nieuregulowanych co do postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości. Natomiast art. 229 p.u.n. odsyła do odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu postępowania cywilnego w procesie w sprawach nieuregulowanych przepisami dotyczącymi postępowania upadłościowego, czyli postępowania prowadzonego po ogłoszeniu upadłości.

Stosowanie w postępowaniu upadłościowym przepisów Kodeksu postępowania cywilnego dopuszczalne jest pod dwoma warunkami, a mianowicie, że w prawie upadłościowym nie ma szczególnych, odmiennych przepisów oraz, że nie sprzeciwia się temu istota postępowania upadłościowego (S. Gurgul Prawo upadłościowe i naprawcze, Komentarz, 5.wydanie Wydawnictwo C.H. Beck Warszawa 2004, str. 90 komentarza do art. 35 p.u.n).

Tak też A. J. , F. Z. w komentarzu Prawo upadłościowe i naprawcze, Z. 2003, komentarz do art. 35 str. 97 gdzie wskazano, że stosowanie przepisów o procesie wchodzi w grę gdy dane zagadnienie nie jest w ogóle unormowane w Prawie upadłościowym i naprawczym albo jest wprowadzone unormowane, ale tylko fragmentarycznie.

W przedmiocie ogłoszenia upadłości kwestia właściwości sądu upadłościowego została uregulowana w art. 19 p.u.n. Z kolei z art. 33 p.u.n. wynika wprost na jakie postanowienia sądu w postępowaniu upadłościowym przysługuje zażalenie, i że są to postanowienia kończące postępowanie a także w przypadkach określonych w ustawie.

Ze względu na szczególne unormowanie zawarte w przepisie ust. 1 art. 54 p.u.n. postanowieniem sądu „kończącym postępowanie” w przedmiocie ogłoszenia upadłości, zaskarżalnym w drodze zażalenia, może być tylko postanowienie o odrzuceniu wniosku lub umorzeniu postępowania. „Przypadków określonych w ustawie” nie ma w przepisach Tytułu II regulujących postępowanie w przedmiocie ogłoszenia upadłości (art. 18- 56 p.u.n.) – S. G. Prawo upadłościowe i naprawcze Komentarz 5. wydanie, str. 88, komentarz do art. 33.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe uznał , że w niniejszej sprawie zażalenie nie przysługuje dlatego też na podstawie art. 370 w związku z art. 397 § 2 kpc w związku z art. 33 Prawa upadłościowego i naprawczego zażalenie dłużnika odrzucił.